

KUNST- en LETTERNIEUWS

H. A. VAN MEEGEREN, IN PICTURA,
DEN HAAG.

Wanneer ik moest schrijven in welk materiaal, met welke middelen Van Meegeren zich het best uitdrukt, en uitdrukken kan, zoo zou ik zonder aarzelen kunnen bekenen, dat de aquarellen, de teekeningen mij beter lijken dan de schilderijen (zie 20, 23, 25, 28, 29, 34). Het waarom is in een eenvoudig iets gelegen. De schilderijen zijn nog niet ten eenenmale zuiver. Want de bekoring van strandgezichten gezien met den gemoedsaard, waarmee deze schilder ze ziet, mogen geen „zwarte“, dat is „ondoorschijnende“ plekken hebben, waar ook op het vlak der voorstelling. En het is niet te ontkennen, dat hier en daar die fout voorkomt, en meer op de schilderijen dan op de aquarellen etc. Dit beteekent niet dat de vlotheid van dit talent (van welke grootte?) niet evenzeer gevonden wordt in het werk in olieverf, als in de waterverf. In beide vindt ge een schilder van niet groote diepte, maar toch begaafd. Van Meegeren is nog volop aan het ontwikkelen. In wat hij tot nu toe realiseerde vindt ge twee eigenschappen, die hier vermeld moeten worden, hij ziet als een schilder en moraliseert niet; hij heeft de mogelijkheid in zich den vorm vrij groot te houden en soms, in sommige kleuren verfijnd te zijn (zie zijn „Gelen“ (in 34 en 35). Hij heeft een manier van den vorm te definieeren, die soms aan Van der Hem herinnert (de oogleden in sommige gezichten), maar hij accentueert niet zoo; hij ziet den vorm teederder aan. Dit alles tezaam maakt, dat er ruimte is voor verwachting, zoo deze verwachting niet te hoog gaat, en lyrisch wordt, waar nuchterheid nu zeker nog past.

PLASSCHAERT.